

L'ESGLÉSIA DE SANT PAU DE MATARÓ

LA PREHISTÒRIA

El 7 d'abril de 1965 el bisbe de Barcelona, monsenyor Gregorio Modrego, va crear a Mataró quatre noves parròquies, entre elles la de Sant Simó, formada, d'una banda, pels veïnats de l'Havana i els blocs de l'Aliança i, de l'altra, pels del Palau i l'Escorxador i la major part del veïnat de Mata. Es nomenà primer rector mossèn Xavier Segura Sàez, antic vicari de Sant Josep, que ja havia començat a exercir a l'ermita des del gener del mateix any. Erigir la parròquia comportava la construcció d'un nou temple. L'ermita era massa petita i poc ben situada. Mossèn Segura i el Consell Pastoral, molt ampli, que va formar, ja se'n degueren preocupar i pensarien en un lloc més cèntric. Així, havia cridat l'atenció un solar en el carrer Clavileño. De fet, s'arribà a celebrar una missa en l'antic escorxador.

El 15 de novembre de 1967 mossèn Segura fou substituït per mossèn Manuel Vilardell i Giménez. Aquest, que era un intel·lectual i un home d'acció, s'adonà de seguida del gruix demogràfic que adquirien els nous veïnats de dalt. Decidí deixar l'ermita –que no oferia massa bones condicions per habitar-hi– i anà a viure al barri del Palau. Va llogar l'habitatge del carrer Lapidario, 14 baixos, 2a, on instal·là el domicili i el despatx, i s'hi van fer un bon nombre de reunions de tota mena, religioses, culturals, socials i polítiques; també s'hi va començar l'escola nocturna. L'acció de mossèn Vilardell va tenir un accent marcadament social; ho reclamava el temps, ja que som en ple franquisme i aquest era un barri obrer, format en gran part per la immigració del sud i mancat de força serveis socials. Com a d'altres llocs, l'Església va fer una tasca de suplència.

Amb l'ajuda de dues mestres col·laboradores, Pilar Recoder i Elena Esteve, que van aportar unes 100.000 pessetes, i amb un préstec per valor de 190.000 pessetes de Caixa Laietana, escripturat davant Rafel Borràs, notari de Mataró, el 12 de desembre de 1968 va comprar, per 290.000 pessetes, el local del carrer Lapidario, 4-6, de 52 m². Era tan reduït que uns veïns, el matrimoni format per Joan Ribas i Josefina Góngora, van haver de donar-los un espai del seu pati per construir un sanitari. Des del 29 de gener de 1969, de 8 a 10 del vespre, hi va funcionar l'escola nocturna, i a partir del diumenge 9 de febrer de 1969 s'hi celebrà l'eucaristia, a les 12 del migdia. Era, doncs, un local polivalent. Com a d'altres barriades obreres, en aquell temps, el treball havia començat per l'escola i l'acció social, abans que pel culte.

Més endavant, el 2 de febrer de 1971, possiblement per gestionar millor aquest local i potenciar l'acció a fer-hi, mossèn Vilardell i les dues mestres van constituir davant notari la societat «Viviendas PAMA S.A.» (abreviació de PALAU-MATADERO), amb un capital previst de 400.000 pessetes que aportaven els tres socis i amb un reglament per a la societat. Aquest mateix any, mossèn Vilardell va demanar de deixar la parròquia i la societat proposada no s'arribà a desenvolupar.

El local del carrer Lapidario, doncs, «va ser el primer lloc de culte en el barri, la llavor de l'actual església de Sant Pau». Les quatre noves parròquies de Mataró començaren el culte i l'activitat parroquial en locals provisionals, i després d'un temps de treball pioner, un cop iniciada la comunitat, es va emprendre l'obra de la construcció del temple.

El primer diumenge d'Advent –el 28 de novembre de 1971–, vaig substituir mossèn Vilardell. La cerimònia d'entrada va ser molt simple, érem en el temps del postconcili i es buscava el més senzill i essencial. Ell i jo vàrem concelebrar la missa vespertina a Sant Simó, i ell s'acomiadà i em presentà com a nou rector. La forma la va decidir ell i el dia jo.

El primer que em va quedar de l'entrevista que vam tenir per explicar-me la parròquia, va ser: «Hauràs de fer l'església!». De fet, era el parer del Bisbat. D'altra banda, el desig d'una església en el barri, me'l van expressar força vegades veïns del Palau. Per a mi, aquella era la primera parròquia i estava impressionat. A més, estava estudiant a la facultat de teologia. Vaig comprendre que el primer que havia de fer era prendre el pols a la parròquia i aprendre a fer de rector. L'estiu de 1973 vaig dedicar-lo a acabar els estudis.

A l'assemblea parroquial del 26 de desembre de 1973, ja es donà compte de les gestions fetes per a la recerca de solar per al nou temple. També s'acordà de constituir el Consell Pastoral de la parròquia el gener de 1974 –només hi havia hagut el «Consell» de mossèn Segura–. Des d'aleshores, el fet de procurar que l'obra material no frenés el creixement pastoral, que era el principal objectiu, seria un propòsit en la vida parroquial. Així, mentre creixia l'obra de l'església, també es va anar formant i creixent la comunitat. Va ser un treball bonic i apassionant. Fou, doncs, a partir de 1973, que ens començàrem a ocupar de la *construcció de l'església*.

EL TERRENY

El primer que calia era aconseguir un solar. Els qui tenien terreny en el barri, eren o particulars o el Patronat Municipal Ilduro per a la promoció d'habitatges socials. Aquest Patronat, que estava construint blocs entorn de l'actual parc del Palau i projectava fer-ne a tot al voltant, contemplava la possibilitat, des de temps de l'alcalde Pedro Crespo, de fer una església semisoterrada per al nou barri enmig de la placeta que es formaria a l'interior dels blocs. Més endavant, quan l'alcalde Francesc Robert i Graupera, davant la reivindicació encapçalada pel Centre Social

El Palau, acceptà la creació de l'actual parc del Palau, va fer una nova proposta: construir l'església en un extrem del parc. El bisbat de Barcelona va desaconsellar-ho, considerant que sempre «es podria reivindicar aquell espai com a espai públic». Aleshores vaig acudir a l'arquitecte del Patronat, Esteve Martí i Coll, que em va indicar un petit solar propietat del Patronat, però insuficient per a un bloc de pisos. És on es va construir. «Amb data 19 de juny de 1974, es comunica a la parròquia que la junta del Patronat Ilduro ha acordat cedir el terreny al Bisbat, i el 28 de juny de 1975 l'alcalde Robert signa l'escriptura de cessió a favor del bisbe auxiliar i vicari episcopal del Maresme, monsenyor Josep M. Guix i Ferreres, d'un terreny de 913,80 m², valorat en 10.000 pessetes».

S'estipularen tres condicions: a) Construir l'església en el termini màxim de cinc anys; b) Dedicació indefinida del lloc al servei religiós; i c) Retorn al Patronat si es desafecta d'aquest. El mateix 1975 el Bisbat va aprovar l'obra a fer.

LA JUNTA D'OBRA

El Consell Pastoral de la parròquia va proposar la creació d'una junta només per a la construcció de l'església. Es va formar amb Matilde León León, vídua Del Rio, Antonio Bernal, aparellador, Francesc Canals Nogueiras, en representació del veïnat de l'ermita, Joaquim Felipe Roy, Pere Ibern Prats i Josep Pros. Es reuní per primera vegada el 17 de juliol de 1974. I vàrem començar. La majoria érem joves i no teníem cap experiència a fer una església.

COM S'HA DE DIR?

Al Bisbat es pensava el nom de Sant Simó, ja que seria l'església parroquial de Sant Simó –l'altra, seria l'ermita de Sant Simó–. Ho vàrem descartar, ja que l'ermita és molt coneguda i estimada a Mataró i la gent es confondria. Matilde León va proposar el nom de Sagrat Cor. Jo vaig proposar el de Sant Pau. La junta es va inclinar pel rector... potser va veure l'entusiasme amb què jo defensava el nom. Per què, Sant Pau? Perquè entenia que construir un temple en el barri era fer el que feia l'apòstol: «Plantar l'església enmig d'un món que cal evangelitzar». Veia com un ideal per a la futura comunitat la imatge zelosa de l'apòstol.

I Déu n'hi do! com s'ha realitzat aquest ideal. Primer, facilitant que molts poguessin aplegar-se en la comunitat i créixer en la fe, i també oferint locals al centre social, que amb la seva activitat ha contribuït a millorar humanament el barri. Després, des d'octubre de 1984, malgrat les dificultats o fins i tot possibles incomprendiments d'alguns, amb l'escola per a africans que va promoure mossèn Ignasi Marquès i continua Càrites Diocesana. L'escola és un testimoni d'acolliment de l'església. I ara segueix amb la vocació del signe de Crist enmig d'un món diferent, el de la secularització i la indiferència, i el de l'islam, tot un repte per a la comunitat parroquial de Sant Pau. Sóc, doncs, responsable del nom per a les

coses bones i per a les dolentes. Un aspecte negatiu és que la parròquia de Sant Pau no existeix canònicament, ja que l'aleshores canceller i actual bisbe de Solsona, monsenyor Jaume Traserra, va considerar que no s'havia de fer un nou decret modificant el nom, simplement va dir: «Constarà a la guia del Bisbat com a Parròquia de Sant Simó i Sant Pau».

EL PROJECTE

Un arquitecte jove, Enric Puiggali i Fàbregas, es va oferir a treballar en l'obra de l'església i ho vam acceptar. Li vàrem demanar un projecte bo, bonic i barat. Va fer els plànols, i també una maqueta a escala que vàrem exposar i guardar molt de temps. És el projecte que s'ha realitzat. Un cos per a l'església, l'altre local per al centre social i un tercer, que els uneix per dalt, per a l'habitatge. En els baixos, el despatx de la parròquia i força locals. L'espai, obert, com un signe d'acolliment. L'obra senzilla, de totxana vista, encavallades de ferro i coberta d'uralita. Tot projectat per poder-se realitzar en etapes, i fins i tot per un sol paleta a hores, com es va fer amb les dependències i l'enrajolat dels baixos. Com a aparellador de l'obra vàrem tenir Manel Salicrú i Puig, amb experiència a treballar en esglésies. L'obra es va donar a comptar a tres paletes: Juan Costa, que estava construint a l'avinguda d'Amèrica, Joan Jordán i Joan Ribas i Bonaventura; vàrem escollir el pressupost d'aquest darrer, que era el més barat, 8.504.245,59 de pessetes.

El projecte de l'arquitecte havia interpretat bé les nostres possibilitats i desigs. Tanmateix no tot varen ser encerts, ja que el més ideal no sempre és pràctic:

a) Jordi Buscà, enginyer, m'advertí dues vegades que fes teulada d'obra i no li vaig fer cas. Es necessitaven unes encavallades més potents i cares i m'agradava el projecte ja fet. Però la uralita primer costà molt de posar, i després va ser tan vulnerable que s'hagué de substituir tota per una coberta metàl·lica, que fa un gran soroll quan plou.

b) L'aspecte interior, de taller o fàbrica, tampoc no acabà d'agradar. S'hi podria haver llegit una connexió entre la vida de treball i l'eucaristia, però no s'hi va descobrir. Tampoc s'hi han fet gaires casaments.

c) No resultà pràctica l'estructura de l'església com a local polivalent (amb portes corredores que tancaven l'altar). Només dues vegades es va fer servir per a actes no de culte.

d) Uns materials tan senzills ens van donar molts disgustos, sobretot a partir de la tardor de 1977, quan els paletes van deixar l'obra i aquesta encara no estava del tot acabada; hi va haver un temps que cada dia hi havia algun desperfecte.

e) Una construcció oberta era un signe de cara al barri, però a la nit hi va córrer droga i era amagatall de parelles.

ELS DINERS

L'amic Joaquim Vives i Plaja, que portava els comptes de la parròquia, em digué: «Tot el moviment de la parròquia a l'any és el que el meu "kefe" s'ha gastat per comprar un cotxe» (unes 300.000 pessetes). El Bisbat aleshores donava un milió de pessetes per a la construcció d'un nou temple. La Caixa Laietana ens va concedir un préstec per valor de 6.000.000 de pessetes a cinc anys, que el 13 de gener de 1982 vàrem renovar, aleshores per 4.400.000 pessetes, al 12% d'interès. Els avaladors dels dos préstecs varen ser Josep Bellavista Roig, Mercè Busquets de Traver, Francesc Llobet Pons, Joan Masjuan Capell i Pilar Recoder Esquerra, a més de la Junta d'Obra de la parròquia, que en la data de la renovació la constituïen Lluís Àlvarez Batllaura, Francesc Canal, Josep Font Camprubí, Pere Ibern, Lluís López i Guifré Tarragó Mir. El préstec no acabà de pagar-se fins al 1988.

Un economista jove que havia estat professor de l'escola Abad Escarré, Manuel Mas i Estela, convençut de l'eficàcia d'una participació popular àmplia, va suggerir de buscar mil persones que donessin mil pessetes a l'any –un milió–, la base principal per tornar capital i interessos. Així va néixer la Campanya Mil per Mil, que va tenir èxit al barri i a Mataró i que després ha estat imitada, amb canvis, per altres parròquies. De fet, no vàrem arribar al milió, però sí a l'entorn de les 400.000 pessetes. En acabar de pagar l'església, ho agraiem als col·laboradors, molts dels quals seguiren com a subscriptors d'una quota parroquial. Per a la resta dels diners que ens mancaven, es van fer altres invents.

Es van començar a fer tómboles, la primera a la nova sala d'actes durant les festes del Palau i després a l'ermita per sant Simó, les rifes per Nadal i d'altres (en el primer any, per Nadal es va treure duró per pesseta, va ser una ajuda). Lluís Rubio, de la junta, feia travesses i va poder aportar 100.000 pessetes. Vàrem fer un festival a la Sala Cabañes amb el cantant argentí Jorge Cafrune, i sort de la nina que vàrem rifar... Hi va haver mesos difícils de passar, però vam procurar pagar sempre els terminis. Aquí s'ha d'esmentar una col·laboradora humil i molt eficient, Enriqueta Marianges i Mayoral, que amb un gran zel i paciència, cada mes anava a cobrar bon nombre de subscripcions populars.

Cal dir que en aquests anys es produí la primera crisi del petroli i els preus es van disparar, multiplicant el cost de l'obra. Crec que quan l'obra estigué acabada s'havien pagat almenys uns 22.000.000 pessetes.

LES OBRES

Primer es va excavar el terreny. Es demanà a l'empresa Cebrià, del veïnat de Mata. A l'hivern, amb les pluges, s'hi va formar un gran bassal i algú volgué denunciar la parròquia. En Josep M. Boixet, regidor dels pares de família, va avisar-me, i vam tornar a cridar l'empresa per solucionar-ho. Tot aquest moviment de terra va comportar haver de fer uns fonaments més grans.

Volent remarcar la unitat i continuïtat entre l'ermita i la nova església, es prengué model de la parròquia de Sant Jeroni de Montbau, a la vall d'Hebron, a Barcelona, la primera pedra de la qual s'havia extret de les runes de l'antic monestir de Sant Jeroni, a la mateix vall. Així, la primera pedra es tragué de l'absis de l'ermita i es portà en una caminada festiva fins al lloc de la nova església, on fou dipositada, amb la concurrència de molta gent, de l'alcalde i dels gegants del barri. Va ser per les festes de Sant Simó, el diumenge 26 d'octubre de 1975, a la tarda.

Les obres s'iniciaren l'estiu de 1976. Entorn del seu començament, vàrem fer una campanya de sensibilització distribuint fulls entre el veïnat. El primer, un còmic, explicant el propòsit. El segon, amb fotografies de l'obra començada, remarcant els objectius i convidant a la participació: «Construyamos todos... La Casa de todos. Necesitamos un lugar de libertad, donde cultivar la persona, donde elevar el espíritu. Necesitamos un lugar de encuentro... La nueva iglesia no va a ser sólo un lugar religioso, sino unos locales al servicio de todos». El tercer era una carta amb una butlleta, invitant a subscriure's a la Campanya Mil per Mil. N'hi hagué algun altre més endavant.

Es va decidir de construir tota la carcassa de l'obra i l'espai de l'església, que amb el temps s'aniria completant. L'habitatge no es va fer fins al 1983, en ocasió d'anar-hi a viure el nou rector, mossèn Ignasi Marquès. En aquell temps, Joan Ribas ja havia tancat l'empresa per jubilació, i s'encomanà l'obra a l'empresari Joan Jordan, que s'havia considerat en segon lloc en la proposta de pressupostos.

EL CULTE

El dia 2 d'octubre de 1977, l'eucaristia que cada diumenge se celebrava al local del carrer Lapidario es celebrà a la nova església. Va ser una missa esperada, plena de gom a gom, hi va participar tot el barri, els qui venien a missa i els qui no hi venien mai, va ser un esdeveniment important. La nova església estava mínimament acabada i equipada. L'altar era la taula de fusta en la qual s'havia celebrat l'eucaristia al local del carrer Lapidario, núm. 4.

El presidien una creu clara, de fusta polida i envernissada, procedent de la parròquia de Santa Maria, de les que havien servit per a les processons de Setmana Santa, i una icona de sant Pau, obsequi de Joan Parés de Mataró. Taula i creu es conserven a la sagristia i la icona a l'actual despatx parroquial. El santcris del final de l'església, el confessionari i els bancs, s'havien obtingut gratuïtament d'un col·legi per a noies, les religioses assumpcionistes del carrer Dolcet, a Pedralbes, que havia tancat.

Poc després es traslladà el despatx parroquial als baixos de la nova església, i es va deixar l'habitatge de lloguer del carrer Lapidario, 14 baix, 2a. De seguida s'anaren establint en els nous locals els diversos grups acollits al Centre Social El Palau: la biblioteca, el futbol, la petanca.

El dia 23 de gener de 1978 s'acordà la venda del local del carrer Lapidario, nùms. 4-6, i el 30 de gener del mateix any, prèvia la cancel·lació de la hipoteca, es signà a favor de Manuel Alcaide Alcaide i la seva esposa, Encarnación Guirao Fernández, per valor d'1.270.000 pessetes. Una altra mostra de com els preus s'havien disparat! Els Alcaide hi establiren un frankfurt, que ara regenten els seus fills. Finques Pous, que ja havia gestionat l'adquisició del local l'any 1969, va fer també la gestió de la venda. Els diners, lògicament, s'invertiren en l'obra.

L'església s'anà equipant a poc a poc. Mossèn Xavier Segura, aleshores rector de Sant Sadurní de Montornès del Vallès, donà una ara de granit gran i antiga, que estava fora d'ús. És l'altar actual.

Manel Salicrú hi aportà una campana que procedia de l'església de Santa Anna de Mataró. Ell havia estat aparellador de les obres de restauració d'aquesta església, i, en suprimir-se el campanar d'espadanya, en conservà una. Aquesta campana té història, ja que havia estat requisada durant la revolta de 1936 i fou enviada amb altres a can Font, de Mataró, per ser fosa i fer-ne material de guerra. En ser una campana sencera, sense esquerdes, restà a can Font, i acabada la guerra el senyor March, serraller, va refer amb forja la corona trencada i es col·locà a l'església de Santa Anna. Ara repica per als feligresos del Palau.

Començà a intervenir-hi l'escultor Jordi Puiggalí i Clavell, oncle de l'arquitecte. «El meu nebot ha fet una construcció massa freda», digué, i s'oferí a ornar l'interior. Progressivament va anar fent:

- 1) El sancrist de l'altar major, fonent en bronze, a Reus, la imatge que ja havia fet per a l'església del monestir de la Divina Providència, de la qual conservava el motlle.
- 2) La porta del sagrari, que va fondre al taller Castellsaguer, del carrer de Sant Agustí de Mataró.
- 3) El frontal de l'altar major, de pedra artificial, que es va fer en la fàbrica de mosaics d'Agustí Coll, al Camí Ral de Mataró.
- 4) El relleu de sant Pau, també de pedra artificial, fet en la mateixa fàbrica.
- 5) La imatge en terracota de l'assumpció de la Mare de Déu.
- 6) També la sanefa que orna la fusteria.
- 7) Va projectar finalment les vidrieres laterals, amb una successió de colors segons l'arc iris i les del presbiteri, però els projectes es van perdre. Les actuals del presbiteri són de Jordi Arenas i Clavell.

L'empresa d'Agustí Coll, que en acabar la guerra havia servit material per a la restauració d'esglésies, donà les caixes de dos sagraris, el de Sant Pau i l'actual de Sant Simó, que té portada de Rafel Codina i March.

Mentrestant, en paral·lel, la comunitat creixia i s'enfortia pel culte, els grups de formació, la catequesi familiar, el servei de Càrites, les colònies d'estiu i l'esplai... i la col·laboració amb la mateixa dinàmica de la construcció, o amb activitats com excursions o la romeria a Montserrat. Cal esmentar, per la seva dedicació i pel bon servei al culte, primer al carrer Lapidario i després a Sant Pau, Àngeles Bravo, vídua de Caturla; per la sol·licitud en la catequesi, la seva responsable Carme Puig Novell; i pel treball a Càrites Parroquial, Florència Barcenilla, vídua Del Rio.

«El cardenal Narcís Jubany, a les festes de Sant Simó, el 27 octubre 1979, consagrà l'altar i beneí la nova església». Fa vint-i-cinc anys. És el que ara celebrem. Se li havia proposat de consagrar-la, però no ho cregué convenient.

I DESPRÉS...

Se m'havia encomanat de construir l'església de la Parròquia de Sant Simó; la dinàmica del possible, però, va portar a construir un temple amb un major arrelament en els barris del Palau i Escorxador. Resultava així una mena de parròquia bicèfala, però que responia a la realitat de dues barriades amb personalitat pròpia. Davant l'obligada duplictat de ritme comunitari i de serveis, vam buscar un signe d'unitat parroquial: celebrar cada any junts, a Sant Pau, la festa emblemàtica de l'any, la Vetlla Pasqual.

L'abril de 1983, Parés de Mataró confeccionava el nou segell de Sant Simó i Sant Pau. Era també un signe de creixement, de maduresa jurídica de la parròquia.

L'1 de setembre de 1983 va arribar el nou rector, mossèn Ignasi Marquès Rodríguez, i jo era traslladat a la parròquia de Santa Maria com a col·laborador de mossèn Francesc Pou, molt desgastat per l'edat. En principi, el vicari episcopal mossèn Joan Batlles projectava un equip sacerdotal format pels mossens Pou, Colomer, Lligadas i Marquès, que portés «in solidum» les parròquies de Santa Maria i de Sant Simó i Sant Pau. Així constà en els nomenaments de Lligadas i meu: «Adscrit a Santa Maria i membre de l'Equip Sacerdotal de l'esmentada parròquia i de la de Sant Simó i Sant Pau» (*Butlletí Oficial del Bisbat*, novembre 1983). Però sembla que va faltar suport jurídic suficient per a una fórmula encara nova, i també experiència de realitzacions pastorals perquè el projecte es pogués realitzar. Mentrestant, s'acabava l'habitatge per al nou rector, valorat en 687.475 pessetes. Jo vaig deixar la parròquia definitivament el 18 d'octubre de 1983.

Poc després, en ocasió d'una eucaristia parroquial, es beneïren les imatges de Sant Pau i de l'Assumpció, la primera, la beneí mossèn Ignasi, i l'altra tingué la cortesia de demanar-me que la beneís jo.

Més endavant s'hagué de renovar la teulada, ja que la uralita s'havia malmès. I s'han fet més obres –adaptant despatxos i habitatge i s'ha renovat mobiliari–, de les quals els actuals feligresos han estat testimonis.

El 18 d'octubre de 1997 morí a Barcelona mossèn Manuel Vilardell i Giménez, aleshores adscrit a la parròquia de Sant Ramon Nonat. Les seves germanes ofrenaren el calze a la seva antiga parròquia.

CLOENDA

En arribar al final d'aquest repàs, només em resta donar gràcies.

Moltes gràcies a Déu, «que omple de béns els pobres» (Lc 1, 53), ja que aquesta església es va començar, construir i acabar amb mitjans molt febles. Ha estat com un miracle.

I moltes gràcies a tots els qui varen fer possible aquesta obra, amb el seu interès, suport, treball o aportant generosament diners i béns de tota mena. Als membres de la junta d'obra, als professionals, artistes, empreses i entitats que aportaren gratuïtament el seu servei a la realització i embelliment de l'església, als socis de la Campanya Mil per Mil i a les moltes persones del barri o de la ciutat que, d'una manera o altra, oferiren generosament la seva col·laboració.

La construcció del temple de Sant Pau ha estat un testimoni de solidaritat de tota la comunitat cristiana de Mataró. Un veritable fet d'església.

En els vint-i-cinc anys de la seva benedicció, GRÀCIES.

Josep Colomer i Busquets, prev.
Exrector de Sant Simó i Sant Pau de Mataró

NOTA.

Aquest escrit ha estat compost com a text d'una conferència en ocasió de la celebració dels vint-i-cinc anys de la benedicció de l'església de Sant Pau de Mataró, l'octubre de 2004.

Les dades han estat extretes de l'arxiu parroquial de Sant Simó i Sant Pau i de l'arxiu i records personals de l'autor.

La primera pedra es tragué de l'absis de l'ermita i es portà en una caminada festiva fins al lloc de la nova església, on fou dipositada, amb la concurrència de molta gent, del rector mossèn Josep Colomer i Busquets, que va beneir-la, de l'alcalde Francesc Robert Graupera i dels gegants del barri. Va ser per les Festes de Sant Simó, el diumenge 26 d'octubre de 1975, a la tarda.

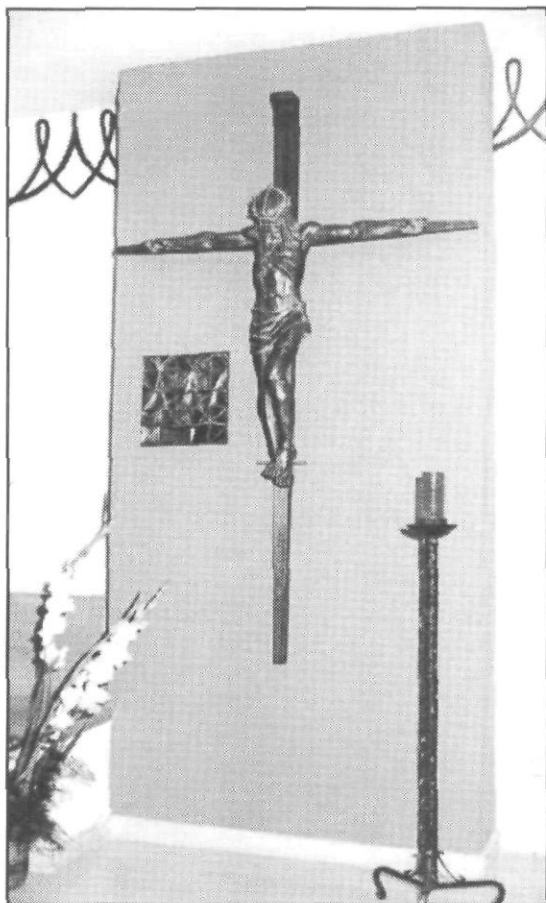
Les obres començaren
l'estiu de 1976.

Una icona de sant Pau,
obsequi de Joan Parès de
Mataró, presidí la primera
missa.

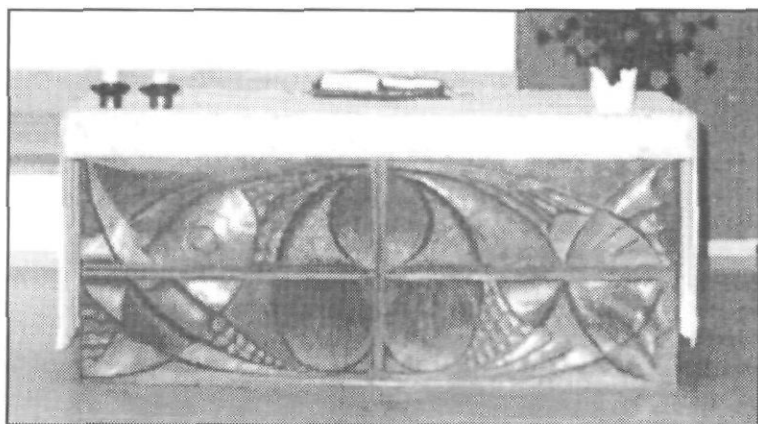

El cardenal Narcís Jubany consagra l'altar i benèi la nova església.
el 27 d'octubre de 1979, dins les festes de Sant Simó.

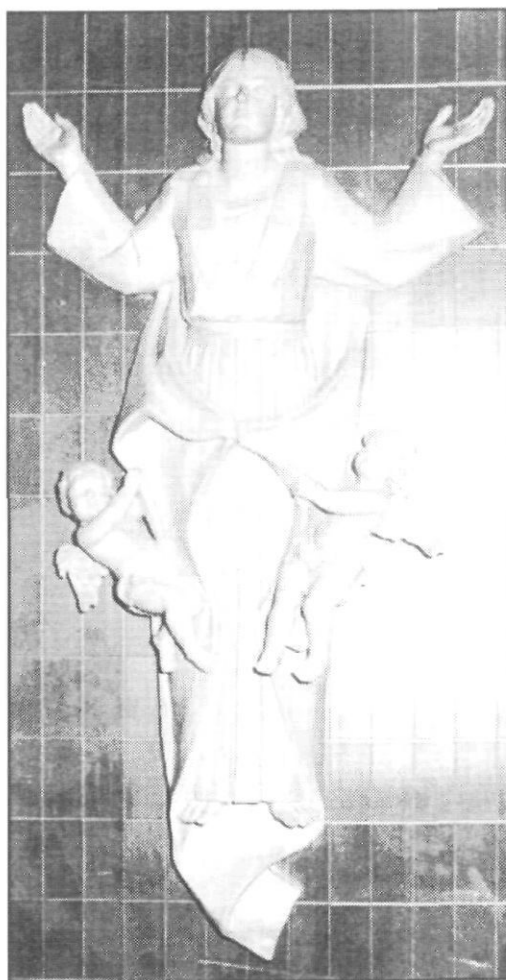
Obra de Jordi Puiggali i Clavell a l'església de Sant Pau: escultures en bronze, terracota i pedra artificial.

Sant Crist, sagrari i frontal de l'altar

Sant Pau

Maria Assumpta